

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. I.**, zast. JUDr. Romanem Nacu, advokátem, se sídlem Pardubice, br. Veverkových 396, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2005, č. j. 47 Az 1080/2003 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-939/VL-11-P08-R2-2001, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona. V odůvodnění rozhodnutí dospěl správní orgán k závěru, že u žalobce nebyly dány důvody ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť v řízení nebylo zjištěno, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi svého původu, tj. v Uzbeké republice. Pokud stěžovatel uvedl, že v případě návratu do této země se obává uvěznění z důvodu vyhýbání se vojenské službě než odcestoval do České republiky, připomněl správní orgán, že je zákonnou a občanskou povinností každého muže při dovršení stanoveného věku nastoupit základní vojenskou službu, přičemž obavu z jejího nastoupení nelze podřadit důvodům uvedeným v § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, v níž namítal, že správní orgán vzdor citaci ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, řádně neposoudil důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení tohoto typu azylu, neboť stěžovatelovým důvodem pro opuštění Uzbekistánu a podání žádosti o azyl, byla především skutečnost, že mu hrozilo odvedení do základní vojenské služby a obava o vlastní život zde byla více než na místě, a to nejen z důvodu celkové situace v Uzbekistánu, kdy hrozil válečný konflikt, ale rovněž z toho důvodu, že po rozpadu Sovětského svazu docházelo ze strany Uzbeků k obyvatelům zejména ruské národnosti k excesům. Projevovalo se to též na trhu práce. Stěžovatel je přesvědčen, že ani správním orgánem předložené zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR z let 2000 a 2001 a Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu za rok 2003 v žádném případě nereflektují na tyto skutečnosti a tvrzení, že v zemi funguje úřad ombudsmana, je spíše úsměvné než logické. Dále stěžovatel namítá, že správní orgán při vedení pohovoru s ním postupoval velmi rychlým tempem a neumožnil mu doplnění výpovědi, byť byl na tuto možnost upozorněn. Některé otázky, např. jeho členství v politických stranách, či politická angažovanost vůbec, nebyly při pohovoru kladeny, přesto tyto premisy zápis o pohovoru obsahuje. Rovněž skutečnost, že netrval na řádném prošetření, ani se neobrátil na příslušné orgány, jsou komentovány s jasnou neznalostí místní problematiky. Zdůrazňuje, že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečného skutkového zjištění, nezabýval se samotnou podstatou žádosti o udělení azylu, nýbrž pouze skutečnostmi, které jej mohly oprávněně vést k závěru, že azyl není možné udělit. Žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl, když především dospěl k závěru, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu nelze v žádném případě podřadit pod skutečnosti uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce uváděl, že důvodem pro opuštění země bylo to, že jej neznámí lidé v březnu 1999 navštívili a nutili, aby nastoupil základní vojenskou službu, ačkoliv mu bylo teprve 17 let a studoval střední školu. Vyhrožovali mu, že pokud na vojnu nenastoupí, zničí celou rodinu a žalobci ublíží. Dále žalobce poukazoval na to, že vztahu Uzbeků k ruskému obyvatelstvu se po rozpadu Sovětského svazu zhoršil, Rusové jsou uráženi a napadáni, aniž by proti tomu milice zasahovala. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že tyto skutečnosti nejsou pronásledováním ve smyslu azylového zákona, ale jde o jednání soukromých osob, přičemž žalobce nevyužil vyčerpávajícím způsobem pomoci státních orgánů v zemi svého původu k ochraně před těmito zřejmě kriminálními jevy. Krajský soud neshledal nezákonným ani postup žalovaného, pokud žalobci neudělil azyl podle § 13 odst. 1 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny azylanta), neboť z obsahu spisového materiálu zjistil, že žalobce není rodinným příslušníkem osoby, které byl azyl udělen, což možnost užití zmíněného ustanovení předpokládá. Neshledal nezákonným ani jeho úvahu o neudělení azylu podle § 14 téhož zákona, tj. z humanitárních důvodů. Uvedl, že udělení tohoto typu azylu spočívá na volné úvaze správního orgánu, ten však po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi původu dospěl k závěru azyl neudělit. Soud rovněž dovodil, že osobní poměry žalobce a situace v oblasti dodržování lidských práv v Uzbekistánu byly dostatečně zjištěny a že žalobce pro udělení azylu z humanitárních důvodů neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Soud shledal zákonným též postup žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona, neboť žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a jeho země se nenachází ve válečném konfliktu. Pokud žalobce poukazoval na neúplně zjištěný stav věci, činil tak pouze v obecné rovině, neuváděl žádné konkrétní důkazy,

které by měly být podle jeho názoru provedeny k úplnému zjištění stavu věci. Soudu proto nezbylo, než rovněž jen v obecné poloze konstatovat, že před vydáním napadeného rozhodnutí byl skutečný stav věci žalovaným zjištěn dostatečně, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán se vypořádal se všemi tvrzeními, které žalobce uvedl, přičemž vycházel z obsahu zpráv získaných o zemi původu žalobce. Poukázal na připomenutí správního orgánu, že je zákonnou a občanskou povinností každého muže při dovršení stanoveného věku nastoupit základní vojenskou službu, nebo pokud splňuje zákonné podmínky pro výkon náhradní vojenské služby, nastoupit takovou službu. Tento přístup je praktikován ve všech zemích, kde je povinná vojenská služba zakotvena jako povinnost vyplývající ze státní příslušnosti občanů. Obavu z důvodu nastoupení základní vojenské služby nelze přitom podřadit pod důvody relevantní pro udělení azylu.

Ve včas podané kasační stížnosti vytýká žalobce (dále jen „stěžovatel“), že krajský soud akceptoval rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, aniž by se náležitě vypořádal se žalobními námitkami, že důvody, které jsou v tomto rozhodnutí uváděny, neodpovídají nejen právnímu výkladu příslušných předpisů, ale ani samotné logice; jsou značně vágní, opírající se o jednostranný výklad právních předpisů. Poukazuje rovněž na to, že žalovaný vycházel z naprosto nelogických podkladů, zejména pořádkových zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA týkající se stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu za rok 2002 a dále článků z týdeníku Respekt a tudíž je nesporné, že jeho rozhodnutí nebylo objektivní. Správnímu orgánu vytýká, že neprovedl určitou analýzu problematiky a zcela mylně konstatoval, stejně jako soud, že Uzbekistán není v současné době zapojen do žádných válečných operací, což je tvrzení velmi zavádějící. Správní orgán nepoužil veškeré dostupné materiály při hodnocení dané situace, zejména ne ty, které by prokazovaly tvrzení žalobce a byly v jeho prospěch. Vůči žalobci postupoval velmi neprofesionálně a nevstřícně, až byrokraticky, což v právním státě lze považovat za alarmující. Proto žalobci nezbylo, než obrátit se na soud. Připomněl, že na území České republiky žije již čtyři roky, vede řádný život, plní veškeré povinnosti a činí vše proto, aby se mohl stát plnohodnotným občanem České republiky. Je schopen komunikovat v českém jazyce, ať již formou ústní či písemnou. Udrží známost s občankou České republiky, se kterou plánuje společnou budoucnost. Krajskému soudu vytýká, že žalobu zamítl, ač pro shora uvedené důvodně vytýkané vady měl rozhodnutí žalovaného zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vytýká samotnému soudu též to, že s příslušnými ustanoveními zákona o azylu nakládal způsobem ryze účelovým, zcela pomíjejícím návrhy stěžovatele, ze kterých je jasné patrné, že mu hrozilo nebezpečí na jeho vlastním životě a zdraví. Nezaobíral se skutečnostmi uváděnými v samotné žalobě a navíc se v odůvodnění dopouští nepochopitelných chyb, když např. tvrdí, že rozhodl danou věc v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním, ačkoliv jde o konstatování naprosto lživé, neboť jednání u krajského soudu proběhlo. Svědčí to o tom, že krajský soud zřejmě řádně nestudoval ani vyjádření žalobce a pravděpodobně tedy ani žalobu samotnou, respektive důvody v ní uvedené. Rozhodnutí zcela postrádá důvod, pro který bylo vydáno, zejména skutečnost, že soud nesprávně vycházel jen ze zákona a nikoliv i z faktů, které by mohly být použity ve prospěch žalobce. Jeho závěry jsou zcela v rozporu s obsahem spisu. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména

na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, která učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Zdůraznil, že v průběhu řízení bylo nepochybně zjištěno, že důvodem žádosti stěžovatele byly národnostní potíže v Uzbekistánu z důvodu jeho ruské národnosti, jež spočívaly ve slovním napadání a ve zcizení jeho stipendia, dále v obavě z možného nástupu základní vojenské služby, ke kterému byl nucen neznámými osobami v době, kdy mu bylo 17 let, jakož i z následků vyhnutí se základní vojenské služby. Připomíná znovu, že výkon základní vojenské služby je zákonnou a občanskou povinností každého muže při dovršení stanoveného věku a obavu z nastoupení výkonu nelze podřadit důvodům pro udělení azylu relevantním, ani důvodům, jimiž jsou stanoveny podmínky k udělení překážky vycestování. Znovu připomíná, že neodůvodněná byla též obava stěžovatele, že může být zapojen do bojových operací, neboť z informací České tiskové kanceláře je patrné, že Uzbekistán v současné době není zapojen do žádných válečných operací a ani současná situace v této zemi tomuto stavu neodpovídá. Na rozdíl od stěžovatele označil informace o zemi jeho původu, získané pro toto řízení, za dostatečně objektivní k posouzení situace stěžovatele. Správní orgán sám určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí, ve své volnosti je omezen pouze jediným kritériem, a to, aby výsledkem byl náležitě zjištěný skutečný stav. Je přitom především v zájmu stěžovatele předložit maximum informací týkajících se jeho případu; taková možnost byla stěžovateli dána, ten ji však nevyužil. K námitkám zpochybňujícím objektivitu použitých zpráv žalovaný uvedl, že tyto jsou relevantní pro posouzení situace v zemi původu stěžovatele, rozhodná doba pro jejich použití je doba, kdy byl projeven úmysl požádat o azyl. Žalovaný nemá důvodu pochybovat o věrohodnosti těchto zpráv a zdůrazňuje, že stěžovatel měl možnost se k nim v průběhu řízení vyjádřit, popř. navrhnout jejich doplnění. Ohrazuje se proti námitce stěžovatele, že jako podkladu pro rozhodnutí použil článek z časopisu R. Argumentaci stěžovatele, že žije bezproblémově již čtyři roky na území České republiky a vede řádný život a plní veškeré své závazky, shledává správní orgán chvályhodnou, nicméně nejde o okolnosti azylově významné. Připomíná, že ani podle judikatury Nejvyššího správního soudu, nemuselo by být případné manželství stěžovatele s občankou České republiky důvodem hodným zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. K námitkám, že argumenty správního orgánu vychází z neznalosti a dogmatické aplikace právního předpisu, bez užití zásad logiky, s cílem vydat zamítavé rozhodnutí, správní orgán odmítá s tím, že postupuje při rozhodování pouze v mezích daných zákonem o azylu, Ústavou, Listinou základních práv a svobod a mezinárodními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána. Rozhoduje na základě skutečností tvrzených stěžovatelem a informací o zemi jeho původu, které jsou potvrzeny a uznávány mezinárodně uznávanými institucemi a pozorovateli a na jejichž základě se o udělení či neudělení azylu rozhoduje celosvětově. Navíc označuje některé námitky právního zástupce stěžovatele jako bezpředmětné a urážlivé. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Je tedy třeba vycházet z toho, že uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá dále, že řízení před správním orgánem trpělo vadami, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit, dovolává se tedy důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Vytýkaná pochybení však Nejvyšší správní soud v postupu a rozsudku Krajského soudu v Praze neshledal. Předně je třeba zdůraznit, že jak správní orgán, tak i soud vycházel z údajů uvedených stěžovatelem v žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti. Stěžovatel sdělil, že opustil zemi původu na popud své matky v době, kdy mu bylo 17 let. Navštěvoval střední elektrotechnickou školu a v té době jej nutili, aby nastoupil základní vojenskou službu. Zdůraznil, že v zemi původu existuje velmi špatný vztah mezi rusky mluvícím obyvatelstvem a Uzbeky, tedy mezi křesťany a muslimy. V březnu 1999 jej navštívili dva muži, kteří říkali, že musí nastoupit základní vojenskou službu a že je zcela nerozhodné, že dosud studuje. Vyhrožovali mu zničením celé rodiny a následně po něm požadovali peníze. Policie, kterou stěžovatel telefonicky povolal, se však nedostavila. Z obav, že ony osoby své výhrůžky splní, vycestoval stěžovatel se svou rodinou z Uzbekistánu. K dotazu uvedl, že nikdy žádný povolávací rozkaz nedostal. Dále uvedl, že jej na ulici, kde šel s matkou, přepadla skupina mladých lidí, kteří na něho křičeli, že stejně půjde na vojnu a že Rusové mají „táhnout“ do Ruska, neboť jim tato země nepatří. V jednom případě mu vrstevníci uzbeckého původu sebrali stipendium. Potíže se zcizením věcí měl i s policisty, kteří jej kontrolovali na ulici. I když policie mu slíbila pomoc, nikdy tak neučinila. Poukazoval též na rozdělení žáků ve škole na Uzbeky a na ty rusky hovořící. Ruská populace byla znevýhodňována i při získávání pracovních příležitostí. Špatné chování Uzbeků vůči Rusům se projevovalo na ulici, v dopravních prostředcích apod. Jiné důvody pro udělení azylu stěžovatel nesdělil. Na základě takto uváděných důvodů bylo dále vedeno řízení o udělení azylu a nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že správní orgán nezkoumal všechny důvody, které ho vedly k žádosti o azyl. Pokud jde o situaci v zemi původu, vycházel správní orgán z již výše zmíněných zpráv, které stěžovatel označil jako „pofiderní“. Tyto informace jsou součástí spisového materiálu. Ani Nejvyšší správní soud nemá důvodu pochybovat o věrohodnosti těchto zpráv ani způsobu jejich získání a souhlasí též se žalovaným v tom, že jde o zprávy, které jsou pro posouzení věci relevantní a z nichž se běžně ve věcech udělení azylu vychází, a to nejen v České republice (pokud jde o zprávu o dodržování lidských práv Ministerstva zahraničí USA). Není důvodu pochybovat o jejich objektivitě a pokud snad stěžovatel měl poznatky o tom, že existují jiné zprávy o zemi původu, které by byly s těmito v rozporu, měl je předložit, nebo na ně alespoň poukázat; to však neučinil. Z těchto podkladů učinil správní orgán v odůvodnění rozhodnutí rozsáhlá zjištění, která je třeba pokládat za zcela dostačující. Ostatně stěžovatel v podané kasační stížnosti ani neuvádí, zda a v čem jsou podle jeho názoru tato zjištění neúplná a nenabízí důkaz opaku.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak shledal, že zjištění učiněná správním orgánem vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl správním orgánem porušen zákon v ustanoveních o řízení a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že důvody kasační stížnosti tvrzené stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci dány nejsou.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s právním posouzením věci správním orgánem a krajským soudem. Sdílí tedy názor, že obava před nástupem základní vojenské služby nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu. Je třeba uvést, že správní orgán se rovněž vypořádal s tvrzeními stěžovatele týkajícími se potíží se soukromými osobami, byť jde o osoby jiné národnosti. Správní orgán vysvětlil, že uvedené národnostní konflikty nelze považovat za pronásledování z důvodů taxativně vymezených zákonem o azylu, pokud současně nebylo zjištěno a prokázáno, že státní orgány tyto činy vědomě podporují, tolerují či nedokáží zajistit občanu přiměřenou ochranu. Teprve tolerance nezákonného jednání nebo odmítnutí pomoci státními orgány by byla důvodná pro kladné posouzení žádosti stěžovatele. Z jeho výpovědi je však patrné, že se dostatečným způsobem na státní orgány neobrátil s žádostí o pomoc a netrval na jejich přešetření. Nejvyšší správní soud dodává, že ani obecné konstatování, že jsou osoby uzbecké národnosti upřednostňovány při uplatňování na trhu práce před osobami národnosti ruské, nelze pod důvody udělení azylu podřadit. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 571/94, podle něhož „i v zemích nejvyššího standartu ochrany lidských práv a důsledné demokracie mohou příslušníci určité národnosti stát se u svých spoluobčanů právě pro tuto národnost terčem ústrků, slovních i fyzických útoků či diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i k přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, jako zaujatost, závist, msta za dřívější příkoří, domnělá i skutečná, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají, čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení právních otázek soudem nepovažuje za nesprávné a důvod tvrzený stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Závěrem nutno přisvědčit stěžovateli potud, že krajský soud – v rozporu s obsahem spisu – v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že v souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl věc bez jednání, ačkoliv jednání ve věci proběhlo za účasti účastníků a právního zástupce stěžovatele dne 19. 1. 2005. Jde nepochybně o pochybení, jehož se uvedený soud dopustil při vyhotovení odůvodnění rozsudku, nejde však o takovou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Takovou vadou by nepochybně bylo, kdyby účastníkům byla upřena možnost účasti na jednání soudu, což se však v dané věci nestalo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu